

Скріпіть “свої серця у єдності і в любові один до одного” (Мосія 18:21)

У одній із настанов Господь сказав Своїм учням: “Якщо ви не єдині, ви не Мої” (УЗ 38:27). Як навчитися бути єдиними? Які кроки усім нам треба зробити для розуміння і прийняття принципу єдності у своєму серці та розумі?

У Новому Завіті всі апостоли присвятили цій темі багато рядків. Ісус молився, щоб Його учні розвивали в собі прагнення до єдності, ставши єдиними, як Він з Батьком (Іван 17:11–23). Закликаючи Своїх послідовників наслідувати цей принцип у повсякденному житті, Господь казав, що “кожне царство, поділене супроти себе, запустіє. І кожне місто чи дім, поділені супроти себе, не втримаються”. Розмірковуючи над цими словами, я не можу уявити відсутність принципу єдності в цілестіальному царстві Небесного Батька. Упродовж усього існування людства диявол нав’язував свої вчення, і одне з них—розділяй і володарюй. Він прекрасно розуміє, що ця модель поведінки веде людство до страждань і мук.

Єдності неможливо досягнути відразу, нею не можна володіти постійно. Ця якість набувається поступово, завдяки систематичній праці й певним невеликим крокам у

цьому напрямку. Вона здобувається завдяки бажанню розвивати свій дух через щоденне вивчення Священних Писань, через молитви, які об’єднують нас із Творцем і Спасителем, через служіння ближньому, через прояв любові та співчуття, через послідовне дотримання заповідей. Постійне прагнення бути єдиними зі Святим Духом допоможе нам уникати пасток диявола і гріха у нашому житті. Слова Христа: “Хто з вас без гріха,—нехай перший на неї той каменем кине” (Іван 8:7) допомагають мені з одного боку розуміти свою недосконалість, а з іншого—побачити цінність кожної людської душі в очах Господа. Його страждання на Голгофі пом’якшують і сповнюють милосердям мое серце. Пролита Ним кров заради Мого спасіння об’єднує мене з Моїм Спасителем і наповнює мою душу вдячністю за Викуплення, але я також розумію, що Він викупив багатьох інших людей, які також дорогі для Нього.

Любі брати і сестри! Коли ми сягаємо єдності з Господом, все стає важливим, у тому числі й смерть; коли ми втрачаємо єдність, усе стає не важливим, у тому числі й життя. Свідчення—це досвід особистого пізнання Спасителя. Воно містить у собі

*Старійшина
Геннадій
Подводов, те-
риторіальний
сімдесятник.*

плід нашої духовної праці, воно—частина нас самих, коли ми єдині з Ним. У міру розвитку нашого свідчення ми зміцнюємо єдність із Творцем, у той же час розуміння плану спасіння стає все глибшим і глибшим, а бажання бути світлом Христа, Його представником—усе сильнішим і сильнішим. Коли у нас немає сумнівів у тому, що Ісус Христос єдиний з Небесним Батьком, а ми намагаємося стати складовою цієї єдності, входячи у води хрищення й уклавши храмові завіти, це означає, що нам вдається розвивати особисте свідчення про божественність Небесного Батька, Його Сина, Ісуса Христа, і Святого Духа, а також про Їхню єдність у всьому.

Я молюся про нашу єдність як членів Церкви, як народу Божого і праведного, який застосовує цей принцип, даний нам Господом, для побудови Сіону. ■

Які плоди принесемо ми Господу?

Кирило Похилько, президент Київського Українського колу

У березні 2014 року в Київському Українському колі пройшли конференції приходів за участю членів президентства колу. Виступи братів і сестер були головним чином присвячені темі, звернутися до якої надихнули Священні Писання (Мороній 10:32): “Так, прийдіть до Христа, і вдосконалюйтеся в Ньому, і відриньте від себе всю безбожність; і якщо ви відринете від себе всю безбожність і любитимете Бога з усією вашою могутністю, розумом і силою, тоді Його благодаті буде достатньо вам, щоб через Його благодать ви могли бути досконалими в Христі; і якщо через благодать Бога ви будете досконалими в Христі, ви ніяк не зможете заперечувати силу Бога”.

Під час конференцій у нас була чудова можливість наблизитися нашими думками до Спасителя Ісуса Христа. Ми обговорювали, наскільки важливо бути “сіллю землі” (Матвій 5:13) і діяти так, щоб вона не втрачала свою силу. Іншими словами, щоб члени Церкви, які уклали з Богом завіти, залишалися вірними своїм завітам і не втрачали отриману ними силу. Властивість солі в тому, що вона захищає їжу від псування і надає їй більш приємний смак.

Члени Церкви, які дотримуються завітів і ведуть праведний спосіб життя, можуть бути і будуть джерелом сили і захисту для народу, в середовищі якого вони живуть. Якщо члени Церкви не будуть боятися проповідувати Слово Бога навіть у цей непростий час, тоді багато інших людей, не членів Церкви, зможуть пізнати новий для них “смак” Священних Писань, прийшовши до розуміння євангельських істин.

З різною періодичністю ми, як члени Церкви, збираємося на конференції. Це можуть бути конференції приходів і колу, генеральні конференції. Для того, щоб вони для нас проходили з користю, нам необхідно готуватися до них духовно. Потрібно молитися про тих, хто буде виступати, тому що, якщо ми це робимо, Господь зможе відкрити їм те, що Він хоче передати нам. Потрібно також заздалегідь спробувати сформулювати свої запитання, можливо, навіть записати їх, а потім, під час конференції, не забувати про них і уважно чути відповіді. Я думаю, що той, хто буде це робити, здивується, наскільки ясно і просто ми можемо отримувати відповіді від Господа через виступаючих. А отримавши відповідь,

знову, за допомогою молитви, зверненої до Господа, потрібно шукати настанови від Святого Духа, щоб навчитися розуміти все, що Небесний Батько скаже нам.

Для нашого духовного розвитку важливо часто, принаймні раз на тиждень, відвідувати храм. Там ми можемо служити тим, хто чекає здійснення спасительних обрядів для них. Щоб продовжувати вдосконалюватися, нам необхідно виконувати всі настанови провідників священства: членів Першого Президентства, членів Кворуму дванадцятьох, членів президентства території. Їхні настанови можуть здатися нам простими, але вони обов'язкові до виконання, і через наш послух і віру Господь може допомагати нам, як це було в часи Мойсея (див. 1 Нефій 17:41).

Підсумовуючи конференції, які відбулися, хотілося б, щоб ми усвідомили: наше коріння завжди повинно отримувати достатньо щоденного духовного живлення, аби наші віти (справи повсякденного життя) не пересилили наше коріння, і ми не почали б приносити гіркий, а відповідно, непотрібний плід, як це описано в книзі Якова у Книзі Мормона (Кн. Якова 5:47–48). ■

Семінар для візитних сестер

Надія Чебан, Українська Донецька місія, Об'єднана філія, м. Донецьк

29 березня 2014 року в Об'єднаній філії Донецька відбувся семінар для візитних сестер—програми Товариства допомоги, яка пропонує сестрам виявляти турботу одна про одну, навчати евангелії і зміцнюватися духовно.

Сестра Лілія Тихомирова розповіла про те, що означає бути гарною візитною сестрою, а Юлія Тихомирова організувала перегляд невеличкого надихаючого відеосюжету про роль і божественну природу жінки. Сестри зміцнилися в розумінні того, що послух і вірність Господу зробить відвідування ввірених нашої опіці сестер дійсно ефективними.

Декілька сестер показали повчальну сценку про незаплановане відвідування сестри і позначили в ній основні проблеми, які можуть виникнути, якщо ми забуваємо слухати Духа Господа. Всі присутні одразу помітили помилки і навіть посміялися над власними промахами, які трапляються в кожного. Після цього була розіграна ще одна сценка, де було показано, як правильно організувати відвідування сестри.

На семінарі сестри отримали натхнення від розуміння важливості молитви і вивчення Священних Писань, вони звернули увагу на те, що згода в напарництві і любов до сестер стають запорукою ефективного відвідування, а Святий Дух допомагає знайти вірні слова і надихати на правильні дії, які необхідно зробити за певних обставин. Сестри поділилися особистими свідченнями і гарними прикладами виконання покликання візитної сестри.

На завершення всі присутні могли поспілкуватися одна з одною за спільним заняттям—усі разом вони ліпили вареники. Кілька порцій були підготовлені для літніх сестер, які за станом здоров'я не можуть відвідувати приход. На наступний день візитні сестри принесли їм невеличкі послання з цього заходу, щоб ті змогли відчутися частиною великої організації—Товариства

допомоги, яке об'єднує жінок по всьому світу. Кожна з сестер отримала в подарунок листівку з надихаючими цитатами, щоб завжди пам'ятати про своє божественне призначення: любити, піклуватися і служити ближньому. ■

Когда вы любите, заботитесь друг о друге и служите окружающим малыми и простыми средствами, вы активно участвуете в работе спасения.

Семінар навчаючих сестер
29 марта 2014 г.

Курол М.
Стипенс

"Шақ қақ, өы сдемәлі этә өдному из сіх брәтөвө Моих меньших, то сдемәлі Мне"

От Матфея 25:40.

**Запрошення
на семінар**

**Дружно ро-
бимо вареники**

**Едуард і
Любов
Сіробаба за
місіонерським
обідом**

Міні-ЦПМ

Едуард і Любов Сіробаба, Українська Донецька місія, Горлівська філія

“Отже, о ви, хто починає служіння Богу, дивіться, щоб ви служили Йому всім своїм серцем, могутністю, розумом і силою, щоб могли ви стояти безвинними перед Богом в останній день” (УЗ 4:2).

Для мене і моєї дружини було великим благословенням побувати 22 березня 2014 року на заході в Калінінському будинку зборів у місті Донецьку, який отримав назву “Міні-ЦПМ”. Англійською мовою аббревіатура “МТС” означає Центр підготовки місіонерів. Подібний захід проходить уже не вперше і збирає з усього Донецького округу молодь місіонерського віку, а також членів Церкви старшого покоління, таких, як ми. Було радісно бачити навколо молодих людей, палко бажаючих проповідувати євангелію Господа. Зібравшись разом, ми згадали тих, хто 1,5—2 роки тому, відвідавши такий самий захід, служать тепер на місії повного дня. Святий Дух свідчив нам про те, що “місіонер—найбільш гідне покликання на землі”.

Усі учасники пройшли 4 уроки, на яких вони навчалися ділитися євангелією. Урок під назвою “Кожний член Церкви—місіонер” навчив нас того, що навіть найменший, на перший погляд, успіх в майбутньому може привести до великих гарних результатів. Корисним досвідом було практичне заняття з місіонерами, коли ми навчалися розповідати про євангелію незнайомим людям. Ми зрозуміли, що найкращими слухачами для місіонерів стають люди, яких знайшли члени Церкви. Ми отримали знання про те, що

путівник “Проповідуйте Мою євангелію” містить божественні істини і є дуже корисним для місіонерської роботи. Крім духовних знань ми з дружиною дізналися, що літні пари можуть служити місіонерами повного дня, не залишаючи постійного місця проживання, і що тривалість їхнього служіння може починатися від 6 місяців.

Після закінчення заходу учасники ділилися своїми свідченнями. Нас, як і багатьох присутніх, переповнювали прекрасні почуття. Ми були вдячні тим, хто допоміг нам прожити по-місіонерськи цей день у “Міні-ЦПМ”, навчатися, тренуватися, спробувати на смак “місіонерський хліб”. Для себе ми з дружиною вирішили зробити перший крок до місіонерської роботи—призначити час для зустрічі з місіонерами, щоб піти з ними проповідувати євангелію на вулицях нашого міста, і зробивши цей крок, рухатися далі. ■

Матеріал підготувала Яна Франчекайте

Наступництво поколінь

**Тетяна Калгіна, Українська Донецька місія,
Центральна філія**

29 березня 2014 року в Центральній філії міста Донецька відбувся захід, присвячений сімейній історії, його організатором була директор центру сімейної історії і місіонер округу сестра Ірина Казачикова.

Зал, в якому відбувалося навчання, було прекрасно оформлено, на стінах—плакати із зображеннями генеалогічних дерев багатьох сімей філії. На них неможливо було дивитися без захоплення, бо для того, щоб зібрати докупи таку кількість інформації про свій родовід, братам і сестрам знадобилося багато любові, праці і відданості цій справі. На столах також знаходилася велика кількість корисної інформації для тих, хто хотів би розпочати займатися сімейною історією або продовжити пошук своїх близьких—різноманітні довідкові матеріали, зразки

Наталія Гребнева з дочкою Настею тримають альбом їхньої сімейної історії, зроблений своїми руками в стилі скрепбукінг.

листів, запитів, яскраві сімейні альбоми.

Учасникам семінару були запропоновані записи з метричних книг, за ними ми вчилися шукати родинні зв'язки, читати “між рядків” і збирати потрібну інформацію, заховану в мудрованих мовних зворотах літописців минулих століть, у скупих цифрах, датах народження і смерті.

В основній частині навчання були представлені мультимедійні презентації родів, розповідь кількох братів і сестер Центральної філії про результати пошуків в галузі сімейної історії. Ми побачили унікальні фотографії і документи. Багатьох учасників вразила фотографія сім'ї на фоні триметрового сувою, на якому відображалася лише одна з гілок їхнього сімейного дерева! Під час презентацій перед нами, як у кіно, проходили історії кількох сімей. Кожна з них неповторна, ми мандрували з епохи в епоху, проймаючись повагою до життя і подвигу предків, яким випали нелегкі випробування. При перегляді презентацій, виявилась закономірність—предків і нащадків зв'язують не лише гени, але й спільні інтереси, види діяльності, професії.

У фіналі заходу у всіх була нагода поділитися досвідом, отримати відповіді на запитання. Учасники навчання розійшлися з прагненням ще краще служити своїм предкам, тому що колись, повернувшись у Небесний Дім, ми зустрінемо там наших Небесних Батьків і наших предків. Їхня кількість залежить від доблесті, з якою ми здійснюємо наш пошук по відновленню свого сімейного родоводу. ■

Наша історія навернення

Катерина Лукашевич, Київська Українська місія, Житомирська філія

Кожному з нас Господь дав якийсь дар і він потрібен не лише нам. Наша любов, наша сила, наша усмішка потрібні ще комусь в цьому світі. З дитинства я розуміла це, але не знала, хто заклав цю думку в мене.

Йшов час, для мене відкривалися різні дороги. І я, як витязь на роздоріжжі, повинна була вибрати одну з них. Але яку? Мені пощастило. На шляху, яким я вирішила піти, мені зустрівся мій супутник життя. Протягом двадцяти років щасливого сімейного життя ми притримувалися з ним такого принципу: “Не йди позаду мене—можливо, я не поведу тебе; не йди попереду

мене—можливо, я не піду за тобою; іди поруч—і ми будемо одним цілим”. Це завжди працювало і працює для нас і до сьогодні. Бувають складнощі, але без них неможливо стати по-справжньому щасливими. І ще. З самого початку нашої сім'ї ми з чоловіком разом шукали духовну радість, радість в євангелії.

У нас росли діти. “Діти—спадщина Господня” (Псалом 127:3). Виховувати дітей—це одне з найважливіших випробувань, які посилає нам наш Батько. Священний обов'язок батьків виховувати їх у любові і праведності. Ми завжди намагалися вкласти в серця наших дітей духовні цінності.

29 березня 2013 року, хрищення сім'ї Лукашевич (Андрій, Катерина і дочки: Людмила і Марія)

Довгими вечорами ми проводили з ними бесіди і читали Священні Писання.

У пошуках істини ми ходили з церкви до церкви, але не знаходили її. 2011 рік став для нас переломним. Наша старша дочка вступила до Київського національного університету імені Тараса Шевченка. В один прекрасний день, я ніколи його не забуду, ми, як завжди їхали разом до Києва дорогою, поруч з якою знаходився храм Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Але того разу я попросила чоловіка зупинити автомобіль, щоб краще роздивитися його. Мене вразила не архітектура, а скульптура людини з трубою на його шпилі. Тоді я не знала, що це ангел Мороній. І ще ми звернули увагу на назву Церкви. Іноді я запитую себе, чому ми їхали саме тією дорогою, і голос у моєму серці підказує відповідь: “Шляхи Господні несповідими”. З того моменту почався наш інтерес до Церкви. Якось дочка Людмила запитала мене, чи дозволю я їй відвідати Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів наступної неділі. Я дозволила. Людмила познайомилася з місіонерами. Йшов час і щоразу, приїжджаючи додому, вона все більше і більше розповідала про людей, з якими зустрілась у приході.

Пам’ятаю, як я вперше взяла в руки Книгу Мормона, і потім

ми з чоловіком звернулися в молитві до Господа: “Якщо Твоя воля, Боже, то відкрий нам очі, дай пізнати, чи це істина”. Ми вже багато разів спотикалися і розчаровувалися, тому цього разу ми прагнули отримати схвалення Бога. Кожного вечора я читала Книгу Мормона, порівнювала її з Біблією і прислухалася до слів дочки. Пам’ятаю момент, коли ми відчули істину Священного Писання—Біблії і Книги Мормона, як єдиного цілого. Це був передноворічний вечір. За сімейною традицією ми зустрічаємо кожен Новий рік у молитві, дякуючи Богові за рік, що минає, і за новий, ще нам невідомий. Саме в молитві тоді наші серця відчули силу Святого Духа і повноту істини. А потім ми вперше всі разом відвідали Житомирську філію. І ось уже минув рік з того часу, як ми охристилися.

Особливу вдячність я висловлюю місіонерам, через служіння яких з нами заговорив Бог. А тим, хто шукає шлях до Бога, скажу: “Ідіть за Божим Словом, і воно приведе вас до дверей, які відчиняють шлях у вічне життя. Дякуйте за все, зокрема, і за труднощі. Оскільки коли ми проходимо через біль, страждання, проблеми, нам легше знайти щастя, ми міцніше і вчимося впевненіше ступати тернистою стежкою, яка веде в небесну вітчизну”. ■

Благословення священства у МОЄМУ ЖИТТІ

Ірина Пігулевич, Київський Український кіл, Оболонська філія

Коли мені було 17 років, я стала членом Церкви, але про те, що існують благословення священства я дізналася значно раніше, тому що мій батько охристився, коли мені було 6 років. Саме з того часу я мала можливість насолоджуватися благословеннями священства у своїй сім’ї, тому що мій тато завжди робив і робить усе, аби бути гідним цієї сили і влади від Бога.

У дитинстві я не розуміла, яку роль у моєму житті має священство, але я точно знала: якщо у мене є проблеми, наприклад, я захворіла, потребую втіхи або хвилююся щодо майбутніх іспитів, я можу підійти до тата і попросити в нього благословення. Вже тоді я помітила, що отримавши його, я ніколи не отримувала готового рішення своїх проблем або одужання в ту ж хвилину, коли руки мого батька торкалися

Ірина Пігулевич

моєї голови. Але завжди я отримувала скерування відносно того, що я повинна зробити, аби проблеми мої вирішилися або щоб хвороба пішла з мого тіла. Завдяки цьому я навчилася довіряти моєму Небесному Батькові і не лише слухати, але і слухатися Його. Він завжди скеровував мене і допомагав мені через гідних носіїв священства.

Я також помітила, що благословення діє настільки швидко, наскільки швидко я прислухаюся до слів, які сказані під час адресованого мені благословення. Якщо я одразу відгукувалася на них, я отримувала миттєве полегшення. Але якщо я зволікала і не прислухалася до порад Господа, я не отримувала бажаного результату.

Одне з найвеличніших благословень священства в моєму житті—можливість приймати причастя. Без нього я не могли б залишатися на шляху, який вибрала. Завдяки гідним носіям священства я можу поновлювати завіт хрищення і відчувати себе такою ж чистою, як у день свого хрищення.

Ще одне велике благословення, яке я отримую завдяки відновленому священству—це можливість навчатися, знаходити відповіді на свої запитання і розуміти, де істина. Я знаю, що коли в мене є труднощі відносно якихось питань, пов'язаних з євангелією, я можу завжди звернутися до мого тата або іншого носія священства і отримати настанову про волю Бога через них. Вивчення матеріалів генеральних конференцій нашої Церкви—це ще один спосіб знайти відповіді на свої запитання, оскільки там виступають провідники священства, апостоли, пророки, які дуже чутливі до Слова Божого і готові ділитися своїми духовними знаннями з кожним.

Я не уявляю свого життя без допомоги священства і його благословень. Вони доступні кожному і завдяки їм ми можемо побачити багато чудес у нашому житті. Я знаю, що Небесний Батько любить усіх своїх дітей і благословляє кожного усім необхідним, щоб ми мали радість і щастя на землі. ■

Підказка Духа

Марина Прокопець, Українська Донецька місія, Луганська філія

Минуло вже 10 років з того часу, як я завершила своє служіння на місії повного дня в Російській Московській місії. Якись події стерлися з пам'яті, якись залишилися глибоко в серці, як щось цінне, що хочеться запам'ятати назавжди. Ця історія одна з таких.

Тоді я служила в Сокольницькій філії в Москві. Якось зимовим вечором ми збиралися на зустріч з однією сестрою з філії, але пролунав дзвінок і нас попросили перенести її на інший день. Перед тим, як визначитися, як провести залишок дня, ми вирішили помолитися. Під час молитви я згадала ще про одну сестру, і мені дуже захотілося її відвідати. Моя напарниця відчула те ж саме. Ми зрозуміли, що це відповідь на нашу молитву і точно знали, куди їхати.

У сестри Надії не було телефону, тому дізнатися, чи готова вона нас прийняти, ми не могли. Дорога була далекою—більше години в один бік і було вже темно. Ми засумнівалися в нашому рішенні, але потім все ж таки вирушили в дорогу. На щастя, пробок на дорозі не було і ми дісталися на місце раніше, ніж очікували.

Сестра Надія відчинила двері, і ми побачили її заплакане обличчя. Вона запросила

Марина Прокопець.

нас увійти і розповіла, що в неї проблеми на роботі, до того ж її син потрапив у лікарню. Вона була у відчаї і почувалася дуже самотньо. Вона молилася про те, щоб до неї приїхав хто-небудь із членів Церкви і підтримав її. І ось наш люблячий Небесний Батько направив нас до неї, щоб утішити Його дочку, яка страждала.

Я вдячна Небесному Батькові за те, що тоді ми змогли прийти на допомогу і принести втіху нужденній людині. Разом ми раділи тому, що могли вислухати сестру, і потім мир і спокій увійшли в її серце. Того вечора всі ми відчували величезну любов нашого Небесного Батька і знали, наскільки кожен із нас важливий і цінний для Нього. Ми отримали ще одне свідчення про велику любов нашого Небесного Батька, про силу молитви і про важливість прислухатися до Святого Духа. ■

Служачи ближньому, ми дотримуємося Божої мудрості

Паша Л., 14 років, Київський Український кіл, Печерський приход

Мені дуже подобаються слова царя Венямина з Книги Мормона: “Я кажу вам це, щоб ви навчилися мудрості; щоб ви дізналися, що коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові” (Мосія 2:17). Для мене цей вірш має велике значення. Зараз я навчаюся в школі і намагаюся чогось навчитися. Ще я вивчаю Священні Писання і розумію, як мало я знаю. Мені б хотілося стати освіченою і мудрою людиною, корисною для своєї сім’ї і для своєї країни. Я розумію, що лише завдяки вченню Ісуса Христа я могу стати таким.

Бог нас навчає багато чого і дає нам одну з порад через царя Венямина, яка полягає в тому, що служити дуже важливо. Я намагаюся служити своїм рідним, близьким, знайомим і незнайомим. Я знаю, коли я служу іншим, то отримую такі гарні почуття, які неможливо отримати ніяким іншим чином. Служіння приносить радість, задоволення, а також великі благословення. Якщо ми служимо з любов’ю і милосердям, то дотримуємося Божої мудрості.

Служити можна завжди і по-різному. Можна допомогти піднести важку сумку, поступитися місцем у транспорті. Ці добрі справи здаються незначними, але і вони залишають у моїй душі незвичайну радість, я відчуваю, що в мене ніби виростають крила. Пам’ятаю, як я брав участь у служінні, яке проходило в парку Бабин Яр у рамках церковної програми “Мормони. Руки допомоги”. Тоді разом з іншими членами Церкви ми прибирали парк від опалого листя і сміття. Я бачив, як усе навколо ставало чистим, красивим, але люди, які проходили повз, цікавилися, хто ми і чому ми це робимо. В цей момент я відчував гордість за Церкву, за те, що я є членом цієї організації.

Коли я служу іншим, то відчуваю любов Бога, відчуваю, що Він радіє тому, що я дотримуюся Його заповіді. ■

Паша Л.